

Öteki

Yayın No: 09
Çağdaş Türkçe Edebiyat: 07

Öteki – Başak Uzunömeroğlu

Yayıncı ve İmtiyaz Sahipleri

Ayşe Erbulak Özgürdal - Dağhan Küleğec

Genel Yayın Yönetmeni

Hakan Akdoğan

Genel Koordinatör

Filiz Ayyıldız

Sorumlu Müdür

Nur Ardakoç

Erbulak Evi Genel Sanat Yönetmeni

Özden Özgürdal

Kapak Tasarım

Barış Çantay

Sayfa Tasarım

Adem Şenel

Düzeltili

Zeynep Çelik

Baskı-Cilt

Sena Ofset - Sertifika No: 12064
Litros Yolu 2. Marbaacılar Sitesi E Blok. 6. Kat
4NE 20 Zeytinburnu İstanbul

1. Baskı

İstanbul, Ekim 2019
ISBN: 978-605-68173-6-6
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 40144

© Bu kitabın tüm hakları Dağhan Küleğec Yayınları'na aittir.
"Erbulak Oyunculuk ve Yazarlık Evi,
Dağhan Küleğec Prodüksiyon Ltd.Şti. tescilli markasıdır."

Erbulak Evi Yazarlık Okulu

Altıntepe Mahallesi, İstasyon Yolu Sokağı
No:11, 34840 Maltepe/Bostancı/Maltepe/İstanbul
Tel: (0216) 518 25 26

erbulakevi / ajansayseerbulak

erbulakevi / ajansayseerbulak

www.erbulakevi.com / www.erbulakazarlikevi.com

Öteki

BAŞAK UZUNÖMEROĞLU

Başak Uzunömeroğlu

Başak Uzunömeroğlu 1986 yılı İstanbul doğumlu, bir çocuk annesidir. Pazarlama ve İşletme öğreniminin ardından on iki yıllık çalışma hayatına yönetici olarak İstanbul'da devam etmektedir. 2017 yılında Erbulak Evi'nde başladığı yazarlık eğitimi boyunca yayımlanan iki kolektif öykü kitabında yayınlanan öykülerinin yanı sıra, Distopya Dergi'de de öykülerine yer verilmiştir.

Teşekkür

Yazarlık eğitimime ilk başladığım günden beri disiplin ve özveriyle desteğini her daim hissettiren sevgili Ayşe Erbulak ve Nur Ardakoç'a, Erbulak Evi'ndeki tüm değerli hocalarıma, bilgi ve tecrübesiyle bizleri her zaman özenle yönlendiren ve hep daha iyiye ulaşabilmemiz için emeğini esirgemeyen saygıdeğer hocamız Hakan Akdoğan'a, tüm yazma serüvenim boyunca usanmadan yanımda olan değerli dostum Emel Şimşir'e, ilk romanımın ilk okuru olarak değerli eleştirileri ve fikirlerini paylaşan sevgili dostum Yeliz Yüksel'e, yaşamıyla romanıma ilham olan ve Efsun'a can veren gizli kahramanıma, en çok da yaşamım boyunca varlığıma güç katan, hep yanımda olan, tüm sevgi ve desteklerini bana koşulsuz sunan canım babam Adem Uzunömeroğlu'na, annem Fatma Karadeniz'e, kardeşim Barış Uzunömeroğlu'na ve biricik oğlum Uğur Koçak'a sonsuz teşekkürler.

1

Nehirde bir kadın. Saçları, vurduğu kıyıdaki köklere dolanmış. Suda hareketsiz. Belki biraz kımıldasa, tutunan saçları çekecek onu kıyıya. Kımıldamıyor. Kimse kımıldamıyor. Kurak geçen bir yazın ardından Meriç neredeyse debisiz. Kadının yüzü suda. Saçının sarısı gibi elbisesinin kırmızısı da bozulmamış. Tırnakları ojeli. Kırmızı. Kimse sormuyor “Bu kim?” diye. Neneler, teyzeler, amcalar, eniş-teler, ağabeyler hatta çocuklar bile orada. “Bakma!” diyen yok. Kimse kapatmıyor küçüğünün gözünü. Eteği sıyrılmış yarı beline. “Ayıp,” demiyor kimse. Ayıp, ölmüş.

Jandarma, Adli Tıpı bekliyor. “En son kim görmüş?” diye soruyor komutan. Kimsenin sesi çıkmıyor. Sesini çıkaracak olsa nasıl hesap verecek karısına, onu düşünüyor muhtar Kadir. Seyis Rüstem’le oğlu Yunus bakışıyorlar. Ses-siz bir anlaşma yapıyorlar hemen orada. İki gündür yoklu-ğunu fark edenler bile çıkarmıyor sesini. Komutan ikinci kez sormuyor aynı soruyu. Sorsa, cevap vermesi gerekecek. Ko-mutanın çopur yüzünde kaşları çatık, dudakları sanki mü-hürlü. Kolundaki saate bakıyor. Huzursuz. Erlerden ikisini gözüne kestirip yanına gelmelerini işaret ediyor.

– Yazın hadi! Yazın da gidelim!

TUTANAK

20.10.1993 tarihi saat 07.15 sularında, ilimiz İpsala ilçesi Sarıcaali Köyü Meriç nehri mevkiinde, devriye görevini ifa ettiğimiz sırada, Meriç nehri kıyısında eks olmuş bir kadının bedeninin tespit edilmesi üzerine ilgili birimlere haber verilerek adli tahkikata başlanmıştır.20.10.1993 Saat: 07.45

Jandarma Eri
Sezgin Kartal

Jandarma Eri
Ramazan Has

Çıkاریyorlar Behiye'nin gövdesini nehirden. Sırtüstü yatırıyorlar kıyıya. İlk kez bu kadar sessiz Behiye. Bir tek oradaki kadınlar duyuyor her zamanki şuh kahkahasını. Kocasının koluna girenden, oğlunun elini tutandan belli oluyor duyanlar. Başlarını geriye atıp yukarıdan bir bakış atıyorlar bu ölü kadına. Erkeklerinin boynu bükük. Köpükler çıkıyor Behiye'nin ağzından, burnundan. Morarmış, şiş yüzü hâlâ güzel. "Boğularak ölmüş," diyor doktor.

İzleyen herkesin gözü aynı yerde. Behiye'nin mücevhəri çalınmış. Kesici bir alet yardımıyla sökölüp alınmış. Kesğin muntazamlığından belli. Balıklar da nasibini almış kadının en tatlı yerinden. İzleyenler içinde balığın aldığı tadı duyumsayanlar, iç geçiriyor olduğu yerde. Oğlu Kenan eğilip örtüyor Behiye'nin açılan eteğini. Rahat bir nefes alıyor herkes. Kim olsa aynı şeyi yapardı.

Komutan kimliğin teşhisini istiyor. "Tanımadın mı?" diyor Kenan. Ağzının kenarında yampiri bir gülüş. Bir daha sormuyor komutan, kimse adını anmıyor Behiye'nin.

Siyah bir poşete sarıp götürüyorlar Behiye'yi.

2

ÖLÜ MUAYENE VE OTOPSİ TUTANAĞI

ÖLENİN KİMLİĞİ

Adı- Soyadı :Behiye Korkmaz
Baba adı :Kamil
Anne adı :Halime
Doğum yeri ve tarih :İpsala- 08.10.1952
Cinsiyeti :Kadın
Ölüm yeri ve tarihi :İpsala- 20.10.1993
Otopsiyi isteyen makam :Edirne Cumhuriyet Başsavcılığı

Edirne Cumhuriyet Başsavcılığının ilgili yazısına istinaden Cumhuriyet Savcısı huzurunda otopsi muayenesine başlandı,

Cesedin morgda hastane çarşafına sarılı olduğu görüldü ve çarşafı açıldı,

Şahsın kimlik tespiti aşamasına geçildi,

Şahsın oğlu Kenan Balcı'nın şahitliği ve teşhisiyle birlikte şahsın Kâmil ve Halime kızı Behiye Korkmaz olduğunun tespit edildiği,

Ceset yaşınının 41 olduğunun, boyunun 1.57 cm ve ağırlığınının 82 kg olduğunun tespit edildiği,

Cesedin el ve ayaklarında "çamaşırıcı kadın" masesasyonu olduğu, ağız ve burun çevresinde mantar

Öteki

köpüğü, vücudunun çeşitli yerlerinde de asfiksiye bağlı pembe ölü lekeleri oluştuğu ve çarpma veya sürüklenmelerden kaynaklı olduğu anlaşılan yara ve ezilmeler meydana geldiğinin gözlemlendiği, cesedin yaklaşık olarak 12-72 saat arası suda kaldığının değerlendirildiği;

Tüm bu bulgu ve emareler ışığında ölüm sebebinin **"gerçek suda boğulma"** olduğu tespit edilmiş, Ceset ertesi gün toprağa verilmek üzere kızısı Sevtap Erdem'e teslim edilmiştir.

C. Savcısı Adli Tıp Uzmanı   Adli Tıp Uzmanı
Cemil Kocatürk   Ömer Aslan

Aslında Sevtap bugünü daha önce defalarca hayal etmişti. Bir gün annesi ölürse... Hayır, bir gün annesi öldüğünde. Haberi olur muydu?

Behiye'nin ölüm haberini, Sevtap'ın İstanbul'daki evine aynı gün bir polis memuru getirdi. Salih işe çoktan gitmiş, Efsun uykusundan henüz uyanmamıştı. Sevtap'ın ömründe ilk kez karşılaştığı polis memuru bile sekiz yıl önce gördüğü annesinden daha tanıdıktı. Yıllardır beklediği haberi getiren bu adama içtenlikle gülümseyerek teşekkür etti. Aynı görevi daha evvel yüzlerce kez yapmış bu adam için bir ölümün bu kadar memnuniyetle karşılanması bir ilkti ve son olacaktı. Sevtap, bu karşılaşmanın adam için ömrü boyunca anlatacağı bir anı olacağını asla tahmin edemezdi.

Sevtap'ın hayallerindeki kiyasla bir farklılık vardı duygularında. Annesinin bugüne dek hayatta olduğunu bilmek bir şey ifade etmese de haberle beraber gelen yeni duyguları çok yabancıydı. Onca yıldır içinde sakladığı öfke, yerini tanınmadık, beklenmedik bir üzüntüye bırakmıştı. Hissettiğinden hoşnut olmayan bir ifade oturdu yüzüne.

Salih'i aramak istedi. Antredeki telefon sehпасına iki adımda ulaştı. Telsiz telefonu yuvasından aldı. Ezbere bildiği rakamlar zihninden çalınmış gibiydi. Aklına gelmedi. Salona geçti. Salih'in kütüphanesindeki çekmece-den sigara alıp yaktı. Bir nefes çekip dumanı üfledi. Ağız dolusu çıkan duman bulutunun havada düzensizce dağılıp yok oluşunu izledi. Bir kez daha çekti. Yeniden izledi. Sonra tekrar... Çektiği her nefesle beraber ensesinden kuyruk sokumuna doğru bir uyuşukluk dağıldı. Bedeni parça parça yok oluyor gibiydi. Olduğu yerde sendeledi. Hemen yanında durduğu kırmızı berjere dayandı. Uyuşan parmaklarının arasında bitmek üzere olan sigarasına baktı. Son bir nefes daha çekmek için ağır hareketlerle sigarayı dudığına götürdü. Derin bir nefes çekti. Ateş, filtreyi tutan parmaklarını ve dudaklarını yaktı. Sigarayı attı. Yerdeki beyaz halının üzerine düşen ateş olduğu yerde siyah bir daire oluşturdu. Sevtap izledikçe daire büyüdü. Artık büyümesi durduğunda salonu yanık naylon kokusu sarmıştı. Elindeki telefon çaldı. Saatin kaç olduğunu o an bilebilseydi arayanın Salih olduğunu anlardı. Hazırlıksız yakalandı. Salih'in telefondaki sesi, karnına bir yumruk

yemiş gibi olduğu yerde dizlerinin üzerine yığıdı Sevtap'ı. Artık yerdeki siyah dairenin içindeydi. Ne bedenini, ne soluğunu, ne de zihnini kontrol edebiliyordu. Kocasının endişeli sesini o an o salonda kim olsa duyardı. Salih ne olduğunu anlamaya çalıştığı sorularını sıralarken Sevtap “Halıyı yaktım,” diyebildi. Evde kendisini beklemesini söyleyerek telefonu Sevtap'ın yüzüne kapattı Salih. Sevtap, içine düştüğü siyah dairenin diplerine yuvarlanırken Efsun, annesini salon kapısının eşiğinde yalın ayak izliyordu.

3

Dişlerinin arasında, pijamasının sol kolu tükürüğünden ıslanmıştı Efsun'un. Kaç sefer seslendiyse de duyuramadı annesine varlığını. Oysa fark etse yemişti azarı çoktan. "Yalınayak basma yere!" diye. Demedi Sevtap.

Salih geldiğinde evin kapısı açıktı. Sevtap salonda bacaklarını karnına çekmiş, yüzü dizlerinin arasına gömülü yatıyordu. Usulca yanaştı. Saçlarını okşadı önce. Kollarında gezdirdi avcunu. Kulağına eğilip "Buradayım," dedi. Kenetlediği parmaklarını tek tek öperek açtı. Salih'in sıcak elleri Sevtap'ın soğumuş bedeninde bir anahtar gibi dolaşıyordu. O günkü gibi...

O gün de Meriç nehrinin kenarında böyle derttop etmişti kendini. Üzerindeki kırmızı elbiseyi annesi kendi dolabından çıkarıp zorla giydirmişti ona. Örgülerinden çözölen dalgalı saçları toprağı bulanmıştı. Daha on dört yaşındaydı. Yatağındaki kırmızı leke Behiye'nin tokadıyla bir daha çıkmamak üzere yüzüne yapışmıştı o sabah. Sonra daha yanağının alı geçmeden kolundan tutulduğu gibi sokağı sürüklenmişti. Sevtap ancak üç adımda Behiye'nin bir adımına yetişiyordu. Bilal'in kahvesinin önünde durmadan önce kızı sürükleyerek bütün çarşıyı dolandırmıştı. İşte tam da burada açmıştı Behiye, kızının örgülerini. İçi dışı kırmızıydı artık Sevtap'ın.

“Kirlendin,” demişti Behiye. Salih onu bulduğunda tozun toprağın içinde dertop olmuştu.

Sevtap, Behiye'nin kötülüğünü o gün tanıştığı bu adamın sevgisinde öğrenmişti. Salih'in şefkatle sardığı kolları zamanla yerini aşka taşımış, aralarındaki yirmi yaş farka, tanıyan herkesin, her kesimin tepkilerine rağmen Sevtap'ı hiç bırakmamıştı. Bugünkü gibi...

Şimdi, bir kez daha içine düştüğü o dipsiz kuyudan onu çıkaran yine Salih'in kollarıydı.

Kapının açık olduğunu, kucağında Efsun'la eşikte duran Handan'ı görünce fark ettiler. Efsun annesine sesini duyuramayınca soluğu üst kat komşuları olan Handan Teyzesi'nde almıştı. Kızının ağlamaktan kızaran yüzünü gören Sevtap, Salih'ten aldığı güçle toparlandı. Herkesin gözlerindeki ortak soru belliydi. Efsun ağlayarak Sevtap'a koştu. Sarıldı uzun uzun. Efsun'un hıçkırıkları kesildiğinde Sevtap açıklama bekleyen Handan ve Salihe, “Kahve yapayım size,” dedi.

Sevtap için olanları anlatmak kolaydı ama hissettiklerini ifade edecek kelimeleri bulamadı. Salih dinledikleriyle tüm sorularına yanıt bulmuştu. Handan için durum tam tersiydi. Soruların biri gitmiş, bini gelmişti. Sorup incitmekten korkuyordu. “Sevtap'ın ne zamandır bir annesi vardı?” Salih ellerini oturduğu berjerin kollarına hızla çarparak, koltuktan seker gibi kalktı. “Hadi Handan ben seni geçireyim, Sevtap da dinlensin. Bir saate çıkarız yola. Sevtap, sen de dinlendikten sonra küçük bir çanta hazırla. Akşamları serin olur bu mevsimde. Efsun için kalın bir şeyler al. Bir, iki şey, fazla değil. Çok kalmayacağız.”